

Moja zgodba

Po pripovedovanju zapisala Nataša Kokošinek

Rojen sem v Srednji vasi v Bohinju. Ker je bila mama po rodu iz Srednje vasi, je šla rodit domov. Ko si je po porodu opomogla, sva se vrnila na Jesenice. Moj oče pa je rojen na Murovi. Bil sem edinec in po očetu in staremu očetu so mi dali ime Franc. Naša hiša je bila majhna in imela je črno kuhinjo. Spodaj je bil hlev za kravo in prašiča. Na počitnice sem hodil v Bohinj, k maminim staršem. Tako mi je stari oče na počitnicah podaril kravo. Spominjam se, da smo tisto kravo imeli samo eno leto. Stara mama je imela še prašiča, kure in zajce. Takrat so imeli v vsaki hiši na Murovi živino. Zimovčev Tina je pasel živino, mi otroci pa smo hodili z njim. Zvečer smo prignali domov. Glavna cesta s Planine pod Golico je šla preko Pejc in pripeljala na Murovo za Kosovo graščino. Tam je bila gostilna, kjer so hranili kolesa za vozove. Ko je železarna urejala cesto do Jesenic, Rovtarji niso hoteli prispevati denarja in zato jim niso dovolili uporabljati nove ceste. Šola je bila pri Janezku, kjer je bil včasih naš hlev. Na vrhu je stanoval organist, ki je tudi poučeval otroke. Moj oče in njegova brata niso imeli smisla za kmetovanje in so se zaposlili v železarni. Oče je odšel na prakso v tovarno Škoda na Češko. Po vrnitvi je misel na kmetovanje dokončno opustil. Med prvo svetovno vojno je v Karpatih ozebel. Ko so ga odpustili iz bolnišnice, je ponovno odšel v službo v tovarno Škoda in tam ostal do konca vojne. Po vrnitvi domov se je zaposlil pri železnici kot strojevodja in to službo opravljal do upokojitve. V šolo sem hodil v stavbo današnje gimnazije. Pripadal sem eni prvih generacij, ki se je šolala v tedaj novi šoli. Takrat sem tudi smučal in tako postal član kluba Skala. Kasneje sem se ukvarjal še z alpskim plezanjem. Ko sem dokončal peto gimnazijo, sem se prijavil na razpis železarne za službo v kemičnem laboratoriju. Uspešno sem opravil sprejemni izpit in med številnimi kandidati smo bili izbrani štirje.

Pesjakova hiša (Fototeka GMJ)

Šolal sem se v vajeniški šoli Kranjske industrijske družbe. Postal sem vodja laboratorija in za tiste čase odlično zaslužil. Moja prva pripravniška plača je presegala očetovo, ki jo je prejemal kot strojevodja. Spominjam se, da je bil po eni strani vesel, da sem tako dobro preskrbljen, po drugi strani pa razočaran nad svojim zaslužkom. Ker sem tedaj še stanoval doma, sem ves prosti čas preživel v hribih s prijatelji. S Koblarjevim Stankom in Tolarjevim Francem smo bili nerazdružljiva trojka. Moj oče je dobro poznal tudi Čopovega Joža in od njega smo s skupnimi močmi kupili prvi "štrik". Ko je prišel na obisk stric iz Amerike, smo se odpravili na izlet na Grossglockner. Člani kluba Skala smo bili tako poznani po svojih dosežkih, da so nam izjemoma dovolili vzpon na vrh brez vodnika. V vas pod goro smo prispeli zvečer in se ob polni luni povzpeli do prve kočice. Ker je bila zasedena, smo še ponoči nadaljevali pot do kočice pod vrhom. Tam smo prenočili, se zgodaj zjutraj povzpeli na vrh ter se še isti dan vrnili v dolino in odpeljali domov.

V železarni sem bil zaposlen, dokler nisem odšel v partizane. Konec vojne sem dočkal kot oficir in ker sem imel dobro izobrazbo, me niso izpustili. Po dveh namernih prekrških sem se končno vrnil v službo v laboratorij železarne. Kmalu so me poklicali, da moram na sestanek v Ljubljano. Tam sem dobil dokumente in potni nalog za Beograd. Kot strokovnjak sem bil imenovan v zvezno kontrolno komisijo, katere šef je bil Edvard Kardelj. Postal sem inšpektor za barvno metalurgijo za celo Jugoslavijo. Pred odhodom v Beograd sem se nameraval poročiti. Z bodočo ženo Marijo, ki je bila tudi z Murove, sva bila skupaj že v partizanih. Ko je postalo jasno, da se moj povratek domov odmika, sem se hitro odločil, da se poročim. S težavo sem dobil tri dni dopusta. Ob dveh ponoči sem pripotoval iz Beograda in prišel domov na Murovo že proti jutru. Domači so bili sredi priprav. Obleko so imeli že narejeno, kupili pa so tudi nove čevlje, ki so mi bili pretesni. Naslednji dan smo imeli poroko in že dan potem sem s poročnim listom odpotoval nazaj v Beograd. Ker sem bil poročen, sem se lahko vrnil domov na Jesenice. Po naključju sem se vrnil leta 1948, tik pred izbruhom informbiroja. Na podlagi vojnih izkušenj sem se pravilno opredelil. Kmalu potem so me imenovali za kadrovika v okraju Jesenice, ko pa so okraj razpustili sem se premestil v upr. Končno sem se lahko posvetil delu v oddelku tehnične kontrole v železarni. Dokončal sem tehnično šolo in postal vodja oddelka. Z ženo sva po poroki živela v naši hiši na Murovi. Najprej je bila učiteljica v Marezigah pri Koprju, ko sva se poročila, pa je bila v službi kot učiteljica na Gorjušah. Kmalu je dobila službo na osnovni šoli Prežihovega Voranca, kjer je ostala do upokojitve. V zakonu sta se nama rodila dva otroka, sin in hči. Še danes stanujem v domači hiši, kjer živi tudi hčerka z družino. Sem eden najstarejših prebivalcev Murove.